

У камелеонизацији пописне Црне Горе предсједник владе само је “успут” поменуо, а суштински усмјерио – да неизјашњавањем оних у претходном попису нијесу претрпјели никакве штете па неће ни ови што се неће изјаснити о нацији, вјери и језику, чиме би се, изгледа, избјегле Буриданове невоље

Шпанској револуционарки Долорес Ибарури, Ла Пасионарији, председници Комунистичке партије Шпаније, приписане су јој ријечи “Но пасаран”, неће проћи - парола под којом су републиканци у Шпанском грађанском рату бранили Мадрид од фашиста. Али су ипак прошли сви, дошло је до општег помирења, јер су сви вољели и умирали за своју Шпанију. Слично помирење након грађанског рата било је у САД. Црна Гора је и даље непомирљиво подијељена, безмало 70 година.

Ново ударање националних, вјерских, језичких међа у властитим домовима је старо-ново проклетство, које се реализује по одливленом калупу. Један од најугледнијих романописаца, Бјелопавлић Душан Ђуровић ће прије неколико деценија, пророчки опомиње: “О, Црна Горо, уклето земљо, у којој разум може да помрачи више него игђе друго, када ће се изнад тебе проведрити! Када ћеш зле духове, црне, црвене, бијеле и зелене из себе прогнати! Када ћеш истјерати лажну Црну Гору из праве Црне Горе! О земљо јадна, земљо кукавна, камену крвави. Када ће сунце засијати на твом небу и на твом камену засијати љубав и истина, а у њиховој сјенци расти човјек, истински и прави, очишћен од лажи и губе у души.” (“Туга бињекташа” стр. 246). Старо-нова проклетства: учауреност, пресјечен пут, духовна стијешњеност.

Ново подсјећа на старо, уз европску преобуку. Игре око евроинтеграција посебно добијају на значају пред и током пописа становништва у Црној Гори, које је, за званичнике чисто техничко питање, али уз пуни отклон од домаћих Срба и Србије.

Ново подсјећа на старо, уз европску преобуку. Игре око евроинтеграција посебно добијају на значају пред и током пописа становништва у Црној Гори, које је, за званичнике чисто техничко питање, али уз пуни отклон од домаћих Срба и Србије. Селекција вијести из Србије, посебно на ТВ, поодавно се врши тако да предност имају оне са негативним предзнаком. Рецимо, “сервис грађана” (недјеља, 3. април), објављује у ударном, другом дневнику, да је фудбалер Партизана из Гане, у неком београдском кафићу, вријеђан на расној основи. Инцидент се није догодио, према званичном саопштењу полиције, на расној основи или клупској припадности, већ је последица неспоразума у комуникацији.

А вијест о тријумфу Ђоковића над Надалом, која је обишла планету, није допрла до “сервиса грађана” Црне Горе. Информација код радозналих у свијету има спортски предзнак, а у Црној Гори политички. Африканца, дакле, у Београду, угрожавају Срби, а вијест о успјеху Србина у тениском надметању, могао би угрозити Монтенегро. Тим прије што вуче коријен из Црне Горе. У истом дневнику, током представљања (репризиране подгоричке) трибуне у Никшићу, а све у аранжману ДАНУ узданица, ватрени говорници опомињу Црногорце да свом силином на попису покажу да говоре “својијем, црногорскијем језиком”, да подржавају своју, црногорску цркву, да поштују своју историју и своје коријене, а тиме бране темеље државу. Што мане Срба – јачи темељ државе!

Некако у исто вријеме слушам конгресмена из Чикага који сматра да проблем илегалних имиграната не треба рјешавати њиховом протјеривањем, него укључивањем у систем школства, дакле образовањем и служењем војске ријешити њихов статус. Потпаљивање ватре етничке нетолеранције у Црној Гори, допринио је с предсједник парламента, који, чак, сматра да треба изгнат Црногорце који су узели српско држављанство. Такође није добро што се агитовању придружио Игор Лукшић, предсједник владе Црне Горе. На свом блогу је написао, а ТВ ревносно пренијела 1. априла (на дан пописивања домаћинства) да је попис од примарног интереса за грађане Црне Горе, а не за државу и политичаре. Препоручио је да се грађани слободно изјасне. И још је додао да је на факултету научио да се добре политичке одлуке морају заснивати на поузданим подацима. „Ако ја истичем да сам Црногорац, који говори црногорски и православне је вјероисповјести, онда то кажем јер се осјећам тако, а не да бих промовисао прикупљање података који имају за циљ злоупотребу грађана“, стоји у блогу. „Када је рађен посљедњи попис у нашој земљи, сваки 20. Црногорац одлучио је да не одговори на ова питања, и они нијесу претрпјели никакве посљедице због такве одлуке“, истакао је Лукшић. Кад вам предсједник владе каже како се он осјећа, онда то упућује на вишу силу, а сила се слиједи. У камелеонизацији пописне Црне Горе само “успут” је назначио да неизјашњавањем оних у претходном попису нијесу претрпјели никакве штете па неће ни ови што ће се изјаснити да су, народски речено – нико и ништа. Тако је помогао да се избјегну Буриданове невоље и за исту бројку повећаће се број Црногораца, а смањити број Црногораца који се изјасне као Срби. Ако је попис техничко, а не политичко питање, онда се намеће логичко питање: Због чега, без икаквих моралних скрупула, уз видну

недоследности у правилима понашања, предсједник владе, који представља не само партију, него, прије свега грађанску државу, дакле, све грађане Црне Горе, јавно наглашава свој “пописни смјер”? Наравно, овдје се може наћи лично оправдање – свако може слободно на свом блогу да напише што осјећа, а ствар је медија кад ће то употријебити или злоупотријебити. Ипак је употријебљено на дан пописа. Ово би могао бити примјер како треба (зло)употребљавати и преусмјеравати људско дјеловање. Такав категорички политички императив тендира диобама, заостајању, изолацији, распламсавању провинцијалне свијести. А потирање сличности или истости – добија се гола лаж.

Колико се год дијелили и завађали има нешто споља, што спаја Црну Гору и Србију. На примјер: Мало је наћи дана у протеклих десетак година да не стигне нека подршка и похвала Црној Гори и Србији на путу евро-атлантских интеграција, уз опаску да треба уложити додатни напор, још један корак, за ово или оно. Колико знам ниједна чланица ЕУ, укључујући и Холандију, није изразила неслагање за пријем НДЦГ и НДС у заједницу европских народа.

Колико се год дијелили и завађали има нешто споља, што спаја Црну Гору и Србију. На примјер: Мало је наћи дана у протеклих десетак година да не стигне нека подршка и похвала Црној Гори и Србији на путу евро-атлантских интеграција, уз опаску да треба уложити додатни напор, још један корак, за ово или оно. Колико знам ниједна чланица ЕУ, укључујући и Холандију, није изразила неслагање за пријем НДЦГ и НДС у заједницу европских народа. Грађанима осамостаљених и завађених држава преостаје да памте подршке које ће услиједити, могуће и до посљедње чланице УН. А кад дође још подршка из Кирибати, Тувалу и Науру, Црној Гори и Србији ће се посрећити. Рецимо, само током просле недјеље подршке су стигле из Финске, затим, најутицајније чланице ЕУ, Њемачке, услиједиле су подршке из Словеније и Хрватске.

Црна Гора, свакако, испуниће захтјеве ЕУ, срочене у седам приоритета, а Србија један више - потпуна сарадња са Хашким трибуналом. Али Србија има “стратешку” предност над Црном Гором: организовала је “геј- параду,” чиме се примакла европским вриједностима, а Црна Гора је најавила да ће тај задатак отаљати, а кад – не зна се. Невладин сектор је притиска за “геј параду”, као ургентно државно питање. А након испуњења захтјева из Брисела слиједи приступ богатим европским фондовима, мада ЕУ не зна што ће са њеним потрошачима који су већ унутра. (Ирска, Грчка, Португалија су биле издашне у коришћењу тих фондова, па су још сиромашније. Излаз траже у новом задуживању под старим условима, чему се противи Њемачка, економски ослонац ЕУ).

Изгледа да еуфорија евро-атлантичара сплашњава код бивша “два ока у глави”. Због тога је, по свој прилици, прошле неђеље долетио у Београд, комесар за проширење Европске уније, Штефан Филе. Поруку је пренио српским парламентарцима, а нема ниједан разлог да се то не односи и на Црну Гору: “ЕУ је реалан циљ, на дохват руке. Ситуација није лака, нарочито када решавате толико питања у тако кратком року, али верујемо да то можете да остварите. У том подухвату нисте сами. Ми смо ту да вам понудимо помоћ и да тај пут пређемо са вама. Ово је наш стратешки пројекат - пројекат доласка Србије тамо где припада - у породицу ЕУ. Нема простора за сумњу, већ само за енергију и акцију”. А онда следи “услов услова”. Комесар је поручио да након хватања Радована Караџића преостаје привођење правди посљедњих бјегунаца, Ратка Младића и Горана Хаџића. Ради подсјећања на “ухићење” Караџића, министар српске полиције рекао је да његов ресор нема никакве везе са хватањем Драгана Дабића, односно Радована Караџића. Подуго се шушка на удио црногорске полиције. Крајем марта, у црногорском парламенту, покренуто је питање о удјелу Агенције за националну безбједност и њеној улози у лоцирању Радована Караџића, уз додатно питање, да ли је неко и ко добио награду од 5 милиона евра? АНБ је на компетентан начин партиципирала у ширем тиму, на одговоран начин испуњавајући међународне обавезе. Помогла је у лоцирању – признао је бивши и садашњи директор АНБ.

Изгледа да еуфорија евро-атлантичара сплашњава код бивша “два ока у глави.”

Вратимо се Европи без алтернативе, којој смо се попримакли, по стоти пут. Сада су обе државе само на корак-два до циља. Ова озбиљна, политичка тема и задаћа – прикључења друштву европских демократских народа - довела је, изгледа, до замора материјала и у Подгорици и у Београду. Нужно је било додатно упумпавање адреналина. Ако обећања и надаље буду стизала, временски неограничена, датумски неорочена, игра жмурке могла би изазвати непримјерене асоцијације. На примјер, на судбину “Буридановог магарца”, који је смјештен између два пласта сијена, једнаке величине и квалитета. Скончао је од глади, јер се није могао одлучити којему пласту да се приклони. Ова прича из 14. вијека објашњава психолошки феномен брорбе мотива, која ће касније имати и италијанску шаљиву верзију. Кад га газда натовари, онда, на подугачком штапу веже бусен сијена, завеже га за самар, а одмакне од магарећих уста на само један корак. Магарац стално хита да би дограбио тај привлачни залог, а он увијек остаје на истој удаљености од гладних уста. Постоји и трећа, брутална, балканска верзија, али о говечету. Налазимо је у књизи “Знакови поред пута” нобеловца Ива Андрића: “Пред унезвереним и упорним говечетом које воде на клање, сељак носи руковат сена. Идући за тим сеном које му непрестано измиче, говече брзо стигне на кланицу, где већ чекају касапске руке и конопци. О недостижну шаку сена отару крвав нож којим живинче закољу”.

Рампа за добре вести из Србије

Пише: Никола Ивановић
среда, 06 април 2011 19:02

Манимо се баналија и вратимо се животној причи одређења за НАТО и ЕУ. У читавој политичкој игри, посљедице приступа или одбијања најтеже је предвидјети. Посебно ако, с једне стране, имамо Европу без алтернативе, а улазак у НАТО као текући, претходни задатак, а, с друге, Русију и Кину, или, пак, БРИК. Није лако поставити вагу и одмјерити врједност одлуке. За каузистичку предности ЕУ и - "остали свијет," уз тегове недостаје и вага због различитости квалитета свих могућих посљедица. И Филе и Путин су у Београду понешто рекли. За почетнике у политици је довољно да детектују ко је у успону, а ко у кретању наниже.